Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 196 van 1 september 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: **X**
wettelijk vertegenwoordigd door haar moeder X

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat K. STOROJENKO**
Franklin Rooseveltlaan 348 / 3
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn en die wettelijk vertegenwoordigd wordt door haar moeder X, op 7 april 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 maart 2026.

Gelet op oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. STOROJENKO.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen België binnen op 9 september 2020 samen met haar moeder en zus. Op 30 oktober 2020 verzoekt verzoeksters moeder om internationale bescherming; verzoek dat op basis van artikel 57/1, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) vermoed wordt ook in verzoeksters naam, als vergezellende minderjarige, te zijn ingediend.

Op 23 december 2024 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal), ten aanzien van verzoeksters moeder, tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. X van 7 juli 2025 bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden geweigerd. Hiertegen wordt geen cassatieberoep ingesteld.

1.2. Op 18 juli 2025 dient verzoeksters moeder in hoofde van verzoekster een verzoek om internationale bescherming in. Op 26 maart 2026 neemt de commissaris-generaal een beslissing houdende niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige). Dit is de thans bestreden beslissing, die dezelfde dag aan verzoekster aangetekend wordt verzonden en die luidt als volgt:

"*(…)*

A. Feitenrelaas

Volgens je verklaringen heb je de Russische nationaliteit, de Tsjetsjeense etniciteit en ben je ook niet-praktiserend moslima. Je bent geboren op 21/02/2010 in Makhachkala, Dagestan. Later woonde je acht jaar in Rostov-sur-leDon en ook nog een jaar in Tsjetsjenië, vooraleer je Rusland verliet. In Tsjetsjenië liep je school tot de 1ste klas en ondertussen zit je in België in het derde middelbaar.

Je heb je land van herkomst verlaten toen je acht of negen jaar oud was. Je reisde samen met je moeder G., Z. (CGVS xx/xxxxx, DVZ x.xxx.xxx) en je zus, S. (DVZ x.xxx.xxx). Jullie reisden via Wit-Rusland, Polen, Duitsland en Nederland naar België, waar jullie in november 2020 aankwamen.

Op 10 november 2020 diende je moeder een verzoek om internationale bescherming in dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in jouw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Ze ontving een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op 23 december 2024. Je moeder diende beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV), doch de beslissing van het CGVS werd gevolgd in het arrest van 7 juli 2025. De beslissing in het kader van haar verzoek is bijgevolg een eindbeslissing in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980.

Op 18 juli 2025 diende je in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in als begeleide minderjarige. In het kader van je verzoek verklaar je dat je liever in België wilt blijven omdat je bang bent dat de familie van je vader je bij terugkeer naar de Russische Federatie zal dwingen om vroeg te trouwen en je net zoals in het verleden zou mishandelen, alsook ben je bang dat je van je moeder en je zus zal worden gescheiden. De familie van je vader zou jullie nog steeds bedreigen in dit verband via berichten. Ten slotte verklaar je ook dat je bang bent dat je je uiterlijk zou moeten veranderen conform de Tsjetsjeense normen in de Russische Federatie.

Ter staving van je verzoek leg je volgende documenten neer: twee pv's van de politie in België (kopie) en screenshots van dreigberichten (kopie).

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal (CGVS) op grond van het geheel van de gegevens in je administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er je in het kader van de behandeling van je verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, in het bijzijn van je advocaat, die gedurende het volledige onderhoud aanwezig was.

Op het einde van het persoonlijk onderhoud liet je advocaat weten dat je littekens op je arm hebt ten gevolge van zelfverminking. Hij zei ook dat je voor je veranderde van opvangcentrum langdurig psychologisch werd opgevolgd (NPO, p. 12). Desalniettemin is er geen enkel psychologisch attest voorhanden om een volledig zicht te bieden op je psychologische toestand of je actuele nood aan behandeling. Zelf verklaarde je je ook goed te voelen bij de start van het persoonlijk onderhoud, zij het wel dat je later ook aangaf dat je wat stress had (NPO, p. 2-3). Je haalde je psychologische toestand op geen enkel moment zelf aan als obstakel op vlak van je deelname aan de asielprocedure, ook niet tijdens je interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) (Vragenlijst "bijzondere procedure noden" DVZ" d.d. 28/11/2025 & Registratie verzoek om internationale bescherming (VIB) – TYPE 1 "Kwetsbaarheden/vulnérabilités). Uit het goede verloop van het persoonlijk onderhoud blijkt ook dat je passend en coherent antwoordde op alle vragen en je psychologische problemen je dus niet hebben verhinderd in je deelname aan de asielprocedure.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er een eindbeslissing werd genomen over een verzoek om internationale bescherming dat in zijn naam werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is.

Er dient vooreerst herhaald te worden dat inzake het verzoek van je moeder door het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen en deze beslissing ook door de RvV werd bevestigd. De beslissing in het kader van haar verzoek om internationale bescherming is bijgevolg definitief in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van jouw moeder werd genomen, wordt verwezen naar haar beslissing, waarvan een kopie werd toegevoegd aan je administratief dossier.

Je zei zelf dat je de familie van je vader vreest omwille van drie redenen (NPO, p. 7)

Ten eerste vrees je dat ze jou en je moeder gaan uiteen halen indien jullie zouden moeten terugkeren naar de Russische Federatie. Ze zouden hier via berichtjes aan je moeder ook nog altijd mee dreigen (NPO, p. 7-8 & 11). In het kader van de beslissing van je moeder werd er evenwel al geoordeeld dat er geen enkele indicaties voorhanden waren dat je van je moeder zou worden afgenomen. Je vader heeft immers nooit op doortastende wijze geprobeerd om de voogdij over jou op te eisen, je moeder is op geen enkel moment de voogdij kwijt geweest en bovendien legde je moeder inconsistente verklaringen af over jullie behandeling door zijn familie. Ze slaagde er in het algemeen niet in aannemelijk te maken dat ze bij terugkeer naar de Russische Federatie het risico loopt om de voogdij over jou en je zus kwijt te raken.

Ten tweede vrees je dat ze je gaan dwingen om je te schikken naar de Tsjetsjeense gebruiken. Zo vrees je bijvoorbeeld dat ze je op jonge leeftijd gaan dwingen om te trouwen met één van je neven. Ze zouden hier namelijk nog steeds mee dreigen. Verder haalde je ook aan dat ze je in Tsjetsjenië zouden dwingen om je uiterlijk aan te passen. Zo zouden ze je dwingen om een hoofddoek te dragen, om kleedjes te dragen in plaats van broeken, alsook zou je geen make-up mogen dragen. Je bent zelf ook geen praktiserend moslima meer en zou je dus niet kunnen schikken naar de Tsjetsjeense, religieuze gebruiken (NPO, p. 4, 7-8 & 10-11). In het kader van de beslissing van je moeder werd er in het kader van haar verwesterd profiel vastgesteld dat ze met haar verklaringen niet aantoonde dat ze niet kon terugkeren naar Rostov-sur-le-Don omdat Tsjetsjeense vrouwen zich buiten Tsjetsjenië niet naar dezelfde traditionele waarden moeten gedragen. In jouw geval kan dezelfde conclusie worden gemaakt. Bovendien waren veel van de zaken die je aanhaalde – geen broek dragen, make-up dragen, een mooi kapsel hebben (NPO, p. 10) – geen diepgewortelde zaken die een fundamenteel deel van jouw identiteit aangaan. Op vlak van je verklaringen dat je vaders familie je zou dwingen om jong te trouwen, kan ook worden opgemerkt dat er in Rostov overheidsbescherming is en er in het kader van de beslissing van je moeder werd geoordeeld dat er geen indicaties waren dat je vaders familie jullie op doortastende wijze zou viseren bij terugkeer naar de Russische Federatie.

Je zei trouwens dat je in België ook al problemen had gehad met Tsjetsjeense normen omwille van je Westerse kleding stijl (NPO, p. 10-11). In dit verband diende je advocaat ook pv's van de politie in (zie administratief dossier, groene map, stuknr. 10). Je verklaarde evenwel zelf dat deze problemen ondertussen zijn opgelost (NPO, p. 11). Ook je situatie in België biedt dus geen indicatie dat je bij terugkeer naar de Russische Federatie ernstige problemen zou hebben omwille van je Westers uiterlijk.

Ten derde zei je dat de familieleden van je vader je in het verleden hebben mishandeld – ze sloegen je, lieten je niet buiten en kwamen jou en je gezinsleden ook eens opzoeken in Rostov om terug mee te nemen – en dat je vreest dat dit in de toekomst opnieuw zou gebeuren (NPO, p. 7-8). In het kader van de beslissing van je moeder werd evenwel al vastgesteld dat je moeder inconsistente verklaringen aflegde over de houding van je vaders familie jegens haar. Ook werd er geoordeeld dat er geen actuele vrees voor hen kan worden waargenomen in jullie hoofde. Er werd in het kader van haar beslissing ook vastgesteld dat jullie jullie propiska in Rostov-sur-le-Don hadden en jullie er op de bescherming van de autoriteiten konden en kunnen rekenen. Je zei dat jullie ooit de hulp inriepen van de politie in Rostov en in Tsjetsjenië, doch dat jullie niet werden geholpen (NPO, p. 8-9). Ook in dit verband werd echter reeds gesteld dat je moeder dit niet kon bewijzen en ze legde hieromtrent ook tegenstrijdige verklaringen af in Polen en België.

In het algemeen werd er in de beslissing van je moeder geoordeeld dat jullie elders in Rusland buiten de Noordelijke Kaukasus kunnen wonen, daar jouw moeder haar propiska daar had en ook voldoende zelfredzaam was gebleken om daar een leven op te bouwen. Je zei zelf dat je de familie van je vader ook in

andere delen van de Russische Federatie – ze wonen zelf in Tsjetsjenië – zou vrezen omdat ze je makkelijk overal kunnen vinden (NPO, p. 7), doch er werd reeds in het kader van de beslissing van je moeder geoordeeld dat er zelfs in het geval dat je vaders familie jullie daar zou komen viseren, je moeder niet aannemelijk heeft gemaakt dat ze geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de nationale autoriteiten in de Russische Federatie.

Uit je verklaringen blijkt ook dat je bij terugkeer naar de Russische Federatie eveneens zal kunnen rekenen op steun vanwege je familie langs moederskant. Je moeder heeft namelijk nog altijd contact met haar familieleden en ook jij belt af en toe met hen. Op geen enkel moment haalde je enige problemen aan met deze familieleden langs moederskant. Sommige van deze familieleden wonen in Tsjetsjenië, maar je zei ook dat de helft in andere delen van de Russische Federatie woont (NPO, p. 6), wat verder bevestigt dat jullie elders in Rusland buiten de Noordelijke Kaukasus kunnen wonen. In het kader van de beslissing van je moeder werd trouwens ook reeds gewezen op het feit dat jullie in het verleden door haar familieleden werden geholpen als jullie problemen hadden.

Wat betreft je verklaringen dat je in België veel hobby's en vrienden hebt (NPO, p. 10), kan het volgende worden opgemerkt. Het gegeven dat je vrienden en hobby's hebt in België kan logischerwijze niet worden gelijkgesteld met vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, noch met ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. Niets wijst er namelijk op dat jouw leven, vrijheid of fysieke integriteit in jouw land van herkomst bedreigd zou worden door een vervolgingsactor in de zin van artikel 48/5, §1 van de wet van 15 december 1980.

Hetzelfde geldt op vlak van de verklaringen van je advocaat dat je psychisch heel kwetsbaar bent en in het verleden psychologische begeleiding kreeg in België (NPO, p. 12). Je vermeldde dit zelf ook niet als reden voor waarom je niet naar de Russische Federatie kan terugkeren.

Ten slotte dient te worden ingegaan op de screenshots van dreigberichten die je moeder bij de DVZ indiende in jouw hoofde (zie administratief dossier, groene map, stuknr. 1 & Vragenlijst CGVS, d.d. 28/11/2025, "Verklaring moeder"). Ook hier kan worden verwezen naar de beslissing van je moeder, waarin de vrees gelinkt aan deze dreigberichten werd ontkracht door het CGVS. Daarenboven is de objectieve bewijswaarde van dergelijke screenshots hoe dan ook uiterst beperkt.

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat je geen eigen elementen hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor jou rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister van Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.
(…)"

2. Gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7, 57/1, § 4, 57/6, § 3, eerste lid, 6° en 62, § 2, van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 22*bis* van de Grondwet, van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

In een eerste middelonderdeel benadrukt verzoekster haar kwetsbaar profiel, gelet op haar psychologische problemen. Zij stelt dat zij in het vorig opvangcentrum waar zij verbleef psychologisch behandeld werd, dat haar moeder er nog niet in geslaagd is om hier een verslag van te bemachtigen en dat de overplaatsing naar haar nieuw opvangcentrum heel plots was. Verder stipt zij aan dat zij sporen van zelfverminking op haar armen heeft en dat zij het moeilijk heeft hiervoor uit te komen, alsook dat zij pv's neerlegde waaruit blijkt dat zij thuis is weggelopen, maar uiteindelijk werd teruggevonden. Zij besluit dat het duidelijk is dat zij worstelt met zichzelf en hierdoor kwetsbaar is en hekelt dat de commissaris-generaal deze kwetsbaarheid enkel

bespreekt in het kader van de bijzondere procedurele noden, doch nalaat hiermee rekening te houden bij de beoordeling van haar vrees bij terugkeer en haar capaciteit om bescherming bij de Russische autoriteiten te zoeken.

In een tweede middelonderdeel meent verzoekster dat zij wel degelijk eigen elementen aanhaalde die niet dezelfde zijn als de elementen die werden aangehaald in het kader van het verzoek om internationale bescherming van haar moeder. Zij verduidelijkt dat haar moeder haar verzoek baseerde op de problemen van verzoekster, zijnde het feit dat zij door de familie van haar vader werd mishandeld en ontvoerd. Eveneens benadrukt zij dat zij een verwesterd profiel heeft. Volgens verzoekster kan niet gesteld worden dat zij geen eigen elementen aanhaalt, gelet op het feit dat zij het voorwerp van deze problemen is en kan de commissaris-generaal zich niet verschuilen achter de procedure van haar moeder.

Vervolgens gaat verzoekster in op haar verwesterd profiel. Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat zij geen verwesterd profiel heeft en geen zaken inroept die een fundamenteel deel uitmaken van haar identiteit, oppert verzoekster dat de commissaris-generaal zich onredelijk opstelt en geen rekening houdt met het feit dat zij minderjarig is. Verder benadrukt zij dat zij in 2020 in België aankwam en toen tien jaar oud was, dat zij op heden zestien jaar oud is en een leeftijd heeft waarop haar identiteit op determinerende wijze gevormd wordt, dat zij onlosmakelijk met België verbonden is, de mentaliteit van het land overnam en al jarenlang niet meer volgens de Tsjetsjeense traditie leeft. Luidens het verzoekschrift wordt niet betwist dat verzoekster geen praktiserende moslim is en dat zij aanhaalde dat zij niet akkoord is met het feit dat zij volgens de Tsjetsjeense tradities vroeg zou moeten trouwen, hetgeen beide elementen zijn waarover zij niet verder werd bevraagd. Zij voegt hieraan toe dat zij niet wil leven bij de familieleden van haar vader, hetgeen volgens de Tsjetsjeense tradities verplicht is, dat zij gelooft in de gelijkheid tussen mannen en vrouwen en dat zij in België reeds zes jaar naar school gaat, wat haar het belang van persoonlijke vrijheid als vrouw nog meer heeft doen inzien. Volgens verzoekster vertalen deze twee aspecten – de islam niet praktiseren en de Tsjetsjeense tradities niet volgen – zich volledig in haar persoonlijkheid en uiterlijk, hetgeen geen oppervlakkig aspect is, doch het gevolg van fundamentele persoonlijke keuzes. Zij verduidelijkt dat zij geen hoofddoek draagt, haar haar lang, los en gekleurd draagt, moderne kleren en bijna altijd broeken draagt, bezig is met haar uiterlijk en make-up draagt, alsook dat haar hobby's muziek en zingen zijn, dat zij rapt en dat zij verschillende vrienden heeft in België. Verzoekster besluit dat de verwerende partij niet kan beweren dat zij niet verwesterd is en dat het zich moeten schikken naar de Tsjetsjeense normen geen fundamentele aanpassing van haar zou vergen.

Ook gaat verzoekster in op de overwegingen van de bestreden beslissing waarin wordt verwezen naar de beoordeling van het beschermingsverzoek van haar moeder, waarin wordt gesteld dat Tsjetsjenen buiten Tsjetsjenië zich niet naar de Tsjetsjeense tradities moeten schikken en zij aldaar op bescherming kunnen rekenen, hetgeen ook op verzoekster van toepassing is. Vooreerst meent verzoekster dat zij niet verantwoordelijk kan worden geacht voor de verklaringen die haar moeder zou hebben afgelegd in het kader van haar beschermingsverzoeken in België en Polen, gelet op haar minderjarigheid, en dat de commissaris-generaal nergens stelt dat zijzelf niet geloofwaardig zou zijn. Verder hekelt verzoekster dat er in het kader van de beoordeling van het beschermingsverzoek van haar moeder niet wordt verwezen naar landeninformatie met betrekking tot de positie van vrouwen in Tsjetsjenië en de Russische Federatie. Volgens verzoekster blijkt uit verschillende bronnen echter dat Tsjetsjeense vrouwen zich buiten Tsjetsjenië wel degelijk aan de tradities moeten houden. Onder verwijzing naar verschillende internetartikelen betoogt verzoekster dat deze tradities worden opgelegd door de clan, door de Tsjetsjeense autoriteiten en door Tsjetsjenen die elders in de Russische Federatie (of daarbuiten) wonen, dat Tsjetsjeense vrouwen buiten Tsjetsjenië gemakkelijk traceerbaar en onvoldoende zelfredzaam zijn en dat er geen sprake is van enige rechtsbescherming vanwege de Russische autoriteiten daar zij actief samenwerken met onder meer de Tsjetsjeense autoriteiten, waardoor er geen sprake is van een hervestigingsalternatief voor Tsjetsjeense vrouwen. Verzoekster besluit dat zij, zelfs indien zij zou kunnen terugkeren naar Rostov, als verwesterde Tsjetsjeense vrouw zou opvallen en de aandacht zou trekken van de Tsjetsjeense diaspora, de leden van haar clan en de autoriteiten. Voorts meent verzoekster dat het feit dat zij problemen kende met Tsjetsjenen in België en dat deze opgelost geraakten en de pv's die zij in dit verband neerlegt juist een grote indicatie vormen dat zij bij terugkeer naar de Russische Federatie problemen zal krijgen met etnische Tsjetsjenen omwille van haar verwesterd profiel en dat het grote verschil is dat zij hier in België juist wel kan rekenen op bescherming door de politie. Tot slot voegt verzoekster nog toe dat het feit dat haar moeder nooit de voogdij over haar is verloren niet betekent dat zij geen problemen zal krijgen als verwesterde, niet-praktiserende, Tsjetsjeense jonge vrouw en dat de verwerende partij uit het oog verliest dat I., het eerste kind van haar moeder, effectief bij de familie van de vader opgroeit en haar moeder geen contact met hem heeft.

2.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat, vraagt verzoekster de Raad om haar te erkennen als vluchteling, ondergeschikt om haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en uiterst ondergeschikt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier naar het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) terug te sturen voor bijkomend onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoekster voegt ter staving van haar betoog, benevens de in het verzoekschrift aangehaalde en geciteerde informatie, geen bijkomende stukken bij het verzoekschrift.

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop.

2.3.2. In de mate dat verzoekster aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, benadrukt de Raad dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de ontvankelijkheid van het beschermingsverzoek in het licht van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet, en desgevallend de nood aan internationale bescherming. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.3. Waar verzoekster verwijst naar "*het hoger belang van het kind*" en verschillende verdrags- en wetsbepalingen waarin dit principe verankerd is, zijnde artikel 24 van het Handvest en artikel 22*bis* van de Grondwet, beaamt de Raad dat het hoger belang van het kind een doorslaggevende overweging vormt tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming van een minderjarige, zoals artikel 57/1, § 4, van de Vreemdelingenwet voorschrijft. Anderzijds mag niet worden vergeten dat het de commissaris-generaal, en ook de Raad, in het kader van het asielcontentieux, enkel toekomt inhoudelijk na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden opdat hem of haar de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. *In casu* komt hierbij nog de vereiste dat de commissaris-generaal, conform artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet, eerst moet nagaan of hij het beschermingsverzoek van de minderjarige verzoeker al dan niet ontvankelijk kan verklaren. De commissaris-generaal en de Raad zouden hun bevoegdheid te buiten gaan mochten zij een vreemdeling die niet voldoet aan de voorwaarden voor internationale bescherming of aan de ontvankelijkheidsvoorwaarde in artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet toch als vluchteling erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toekennen. In het kader van een beschermingsverzoek, *quod in casu*, dient de afweging van het belang van de minderjarige vreemdeling dan ook enkel te worden beoordeeld binnen de definitie van vluchteling en de voorwaarden voor subsidiaire bescherming alsook binnen de ontvankelijkheidsvoorwaarde gesteld in artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet. Het beginsel van het "*belang van het kind*" is in die zin in het specifieke kader van het asielcontentieux dan ook beperkt, zoals ook de Raad van State aanhaalde in zijn arrest nr. 223.630 van 29 mei 2013. Het recht van het kind om in aanmerking te komen voor internationale bescherming (samen met of onafhankelijk van zijn ouders), zoals ook vermeld in artikel 22 van het Internationaal verdrag inzake de Rechten van het Kind, ondertekend te New York op 20 november 1989 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), vloeit niet voort uit het kind-zijn als dusdanig, maar een kind heeft, net als ieder ander, het recht om in aanmerking te komen als hij of zij voldoet aan de insluitingscriteria.

Verder wijst de Raad erop dat blijkt dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met de minderjarigheid van verzoekster en in een aangepaste behandeling van haar verzoek om internationale bescherming heeft voorzien (zie ook overweging 2.3.5.). Zo werd het persoonlijk onderhoud van verzoekster afgenomen door een gespecialiseerde *protection officer*, die binnen de diensten van het commissariaat-generaal een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud oordeelt de Raad dat de betrokken *protection officer* tijdens het persoonlijk onderhoud voldoende oog had voor de jeugdige leeftijd, maturiteit en kwetsbaarheid van verzoekster. Tevens stelt de Raad vast dat noch uit de notities van het persoonlijk onderhoud, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoekster, gelet op haar profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Op het moment van haar persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal was verzoekster zestien jaar oud en dus geen *infans*, waardoor redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij in staat is doorleefde en coherente verklaringen af te leggen over de redenen waarom zij niet terug kan naar haar land van herkomst. In de notities van het persoonlijk onderhoud kan worden gelezen dat de *protection officer* herhaaldelijk open vragen heeft gesteld die verzoekster toelieten om verklaringen af te leggen over wat haar zou zijn overkomen. Verder blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud, hetgeen in het Nederlands en zonder tolk heeft plaatsgevonden, dat verzoekster in het algemeen

de vragen begreep en erop kon antwoorden. Verzoekster gaf op het einde van het persoonlijk onderhoud ook zelf aan alle vragen goed begrepen te hebben en had zelf geen verdere vragen (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12). Verder was verzoeksters advocaat aanwezig en kon deze opmerkingen geven. Tot slot blijkt dat de commissaris-generaal in de conclusie van de bestreden beslissing de Minister van Asiel en Migratie erop gewezen heeft dat verzoekster minderjarig is en dat bijgevolg het Kinderrechtenverdrag op haar van toepassing is. De Raad is dan ook van oordeel dat de commissaris-generaal tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming van verzoekster wel degelijk rekening heeft gehouden met het hoger belang van het kind.

Wat betreft de beoordeling over het beschermingsverzoek, in het kader van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de commissaris-generaal ook rekening heeft gehouden met de jonge leeftijd van verzoekster. Met het louter theoretisch betoog in het verzoekschrift over het belang van het kind, zonder concreet toe te lichten hoe en waar de commissaris-generaal dan geen rekening heeft gehouden met de belangen van de minderjarige verzoekster, wordt niet aannemelijk gemaakt dat de commissaris-generaal binnen zijn wettelijke bevoegdheid geen rekening heeft gehouden met de belangen van het kind. Er wordt niet aannemelijk gemaakt dat de commissaris-generaal door *in casu* te oordelen dat verzoekster geen eigen feiten aanhaalt die een apart onderzoek rechtvaardigen het hoger belang van het kind heeft miskend.

2.3.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.5. Procedurele noden

De Raad wijst op de inhoud van oud artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, waaruit blijkt dat indien verzoekers om internationale bescherming blijk geven van bijzondere procedurele noden, in de zin dat zij als gevolg van hun individuele omstandigheden beperkt zijn in hun mogelijkheden om de rechten te genieten waarop zij aanspraak kunnen maken en om te voldoen aan de verplichtingen die hen worden opgelegd (*Parl.St.*, Kamer, 2016-2017, DOC 54-2548/001, p. 54), zij passende steun kunnen genieten in de loop van de procedure.

In dit bestreden beslissing wordt in dit verband op goede gronden het volgende overwogen:

"*Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal (CGVS) op grond van het geheel van de gegevens in je administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.*
Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er je in het kader van de behandeling van je verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, in het bijzijn van je advocaat, die gedurende het volledige onderhoud aanwezig was.
Op het einde van het persoonlijk onderhoud liet je advocaat weten dat je littekens op je arm hebt ten gevolge van zelfverminking. Hij zei ook dat je voor je veranderde van opvangcentrum langdurig psychologisch werd opgevolgd (NPO, p. 12). Desalniettemin is er geen enkel psychologisch attest voorhanden om een volledig zicht te bieden op je psychologische toestand of je actuele nood aan behandeling. Zelf verklaarde je je ook goed te voelen bij de start van het persoonlijk onderhoud, zij het wel dat je later ook aangaf dat je wat stress had (NPO, p. 2-3). Je haalde je psychologische toestand op geen enkel moment zelf aan als obstakel op vlak van je deelname aan de asielprocedure, ook niet tijdens je interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) (Vragenlijst "bijzondere procedure noden" DVZ" d.d. 28/11/2025 & Registratie verzoek om internationale bescherming (VIB) – TYPE 1 "Kwetsbaarheden/vulnérabilités). Uit het goede verloop van het persoonlijk

onderhoud blijkt ook dat je passend en coherent antwoordde op alle vragen en je psychologische problemen je dus niet hebben verhinderd in je deelname aan de asielprocedure.
Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen."

Uit het voorgaande blijkt dat de verwerende partij van mening is dat er in hoofde van verzoekster bijzondere procedurele noden bestaan omwille van haar minderjarigheid, dat haar hierdoor steunmaatregelen dienden te worden toegekend en dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat haar bijkomende steunmaatregelen dienden te worden toegekend op basis van de door haar advocaat aangehaalde psychologische problemen. Hoewel verzoekster in het verzoekschrift enerzijds zelf zegt dat er rekening werd gehouden met haar psychologische kwetsbaarheid bij de beoordeling van het voorhanden zijn van bijzondere procedurele noden in haar hoofde, betoogt zij ook dat er geen verslagen voorliggen van de psychologische begeleiding die zij kreeg in het opvangcentrum waar zij eerder verbleef, daar haar moeder er niet in geslaagd is deze te bemachtigen omdat de overplaatsing naar een ander opvangcentrum heel plots was, dat zij sporen van zelfverminking vertoont en het moeilijk is voor haar om dit te aanvaarden en hiervoor uit te komen en dat er uit de door haar neergelegde Belgische pv's blijkt dat zij is weggelopen, maar uiteindelijk terugkeerde, hetgeen aantoont dat zij worstelt met zichzelf. De Raad oordeelt vooreerst dat de beweerde plotse overplaatsing van verzoekster naar een ander opvangcentrum geen verschoning kan bieden voor het feit er op heden geen enkel verslag voorligt van de toen verleende psychologische begeleiding en er dus geen zicht wordt geboden op de werkelijke en actuele omvang van haar psychologische problemen. Los van het feit dat redelijkerwijze kan aangenomen worden dat verzoeksters moeder dergelijke belangrijke documenten mee zou hebben verhuisd indien zij deze bezat, wordt in het verzoekschrift, noch ter terechtzitting geenszins afdoende verduidelijkt waarom haar moeder na contactopname met het vorig opvangcentrum of de psycholoog in het kader van de huidige beroepsprocedure dergelijke documenten, of minstens een bewijs van eerdere opvolging, zou kunnen neerleggen. Dit des te meer gelet op verzoeksters verklaring ter terechtzitting dat zij reeds een jaar geleden van opvangcentrum veranderden. Wat betreft de sporen van zelfverminking en het Belgisch pv waaruit blijkt dat verzoekster wegliep en haar vriendin zei dat zij hoorde dat verzoekster zelfmoord wou plegen, merkt de Raad op dat, los van het feit dat niet vaststaat dat verzoeksters littekens het gevolg zijn van zelfverminking en de inhoud van het Belgisch pv louter gebaseerd is op de verklaringen van verzoeksters moeder, hieruit op zichzelf niet kan blijken dat verzoeksters psychologische problemen haar in de weg staan om op volwaardige wijze deel te nemen aan haar eigen procedure tot het bekomen van internationale bescherming.

Gelet op het voorgaande, treedt de Raad de commissaris-generaal dan ook bij waar deze besluit dat in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeksters rechten werden gerespecteerd en dat zij heeft kunnen voldoen aan haar verplichtingen in het kader van de administratieve procedure van haar beschermingsverzoek.

2.3.6. Verzoekster, in het kader van onderhavig beroep wettelijk vertegenwoordigd door haar moeder, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 26 maart 2026, getiteld "*niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige)*", waarbij haar verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, bepaalt:

"*De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :*
(…)
6° de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten."

Luidens artikel 57/1, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet wordt "*Een vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming indient, (...) vermoed dit verzoek eveneens in te dienen namens de hem vergezellende minderjarige vreemdeling(en) over wie hij het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent (op grond van de wet die van toepassing is overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van Internationaal Privaatrecht). Dit vermoeden blijft bestaan tot op het moment dat er een definitieve beslissing met betrekking tot het verzoek om internationale bescherming wordt genomen, zelfs indien de hiervoor vermelde minderjarige vreemdeling intussen de meerderjarigheid heeft bereikt*."

De moeder van verzoekster diende zelf een verzoek om internationale bescherming in, dat door de commissaris-generaal op 23 december 2024 werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 329 350 van 7 juli 2025 bevestigde de Raad dat haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden geweigerd. Hiertegen werd geen cassatieberoep ingesteld. Deze beoordeling is bijgevolg definitief en geldt eveneens ten aanzien van verzoekster.

De memorie van toelichting bij artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet stelt onder andere:

"*De bepaling in paragraaf 3, 6° laat toe de procedure van de volgende verzoeken eveneens toe te passen op de minderjarige vreemdeling die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat zijn eerdere verzoek om internationale bescherming namens hem werd ingediend door de persoon die over hem het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent. Het dient benadrukt te worden dat het criterium ruimer is dan alleen geen eigen feiten aanhalen. Het gaat om de afwezigheid van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen." (Parl.St*. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001,108).

Aldus blijkt dat de loutere vaststelling dat een minderjarige verzoeker eigen feiten aanhaalt niet volstaat om het verzoek ontvankelijk te verklaren. Deze eigen feiten moeten bovendien van die aard zijn dat zij een apart verzoek rechtvaardigen.

2.3.7. Na grondige lezing van het dossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op goede gronden motiveert dat verzoekster geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek om internationale bescherming rechtvaardigen in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, *juncto* artikel 57/1, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

2.3.8. De Raad stelt, samen met de verwerende partij, vast dat uit de verklaringen die verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal aflegde blijkt dat zij haar eigen verzoek om internationale bescherming grotendeels berust op en verbindt aan dezelfde gronden die haar moeder reeds aanhaalde ter staving van haar verzoek om internationale bescherming, met name een vrees voor haar vader en diens familie, in haar geval in het bijzonder een vrees dat zij haar bij haar moeder zouden weghalen en omdat zij in het verleden door hen mishandeld werd. Wat deze eerste vrees betreft, verklaarde verzoekster dat hier in berichten met haar moeder nog mee wordt gedreigd (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 7-8, 11). Verder, wat betreft de tweede vrees, verklaarde zij dat (de familie van) haar vader haar in het verleden sloeg, niet buiten liet gaan, en haar en haar gezin kwamen opzoeken in Rostov aan de Don om hen mee te nemen en dat zij bang is dat dit in de toekomst opnieuw zou gebeuren (*ibid*., p. 7-8).

De Raad herhaalt dat het verzoek om internationale bescherming van verzoeksters moeder door de verwerende partij op 23 december 2024 werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en dat de Raad bij arrest nr. 326 250 van 6 mei 2025 deze beslissing bevestigde. In dit arrest oordeelde de Raad dat er geen enkele indicatie is dat verzoeksters vader of zijn familie haar bij haar moeder zou weghalen, dat verzoeksters moeder inconsistente verklaringen aflegde over de beweerde problemen met verzoeksters vader en diens familie en haar verklaringen niet op een actuele vrees wijzen, dat de *propiska* van haar moeder in Rostov aan de Don is vastgesteld en zij daar op bescherming kan rekenen en dat zij niet aannemelijk maakt dat zij niet elders in Rusland, buiten de Noordelijke Kaukasus, zou kunnen wonen. Aldus, waar zij zich uitsluitend verlaat op dezelfde gronden die haar moeder reeds aanhaalde ter staving van haar beschermingsverzoek, *i.e.* een vrees om door haar vader en diens familie van haar moeder gescheiden en/of mishandeld te worden, en waarvan de beoordeling reeds definitief is, brengt verzoekster alvast geenszins eigen feiten aan, laat staan eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen. De Raad stipt aan dat huidig verzoek om internationale bescherming van het kind en voorliggend beroep niet kunnen worden aangewend als (vorm van) beroep tegen de weigeringsbeslissing die eerder in het kader van het verzoek van de moeder werd genomen, die vaststaand en definitief is en die ook ten aanzien van haar geldt.

Ten overvloede voegt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing nog volgende pertinente overwegingen toe over verzoeksters eigen verklaringen:

"*Je zei dat jullie ooit de hulp inriepen van de politie in Rostov en in Tsjetsjenië, doch dat jullie niet werden geholpen (NPO, p. 8-9). Ook in dit verband werd echter reeds gesteld dat je moeder dit niet kon bewijzen en ze legde hieromtrent ook tegenstrijdige verklaringen af in Polen en België.*
[…]
Je zei zelf dat je de familie van je vader ook in andere delen van de Russische Federatie – ze wonen zelf in Tsjetsjenië – zou vrezen omdat ze je makkelijk overal kunnen vinden (NPO, p. 7), doch er werd reeds in het kader van de beslissing van je moeder geoordeeld dat er zelfs in het geval dat je vaders familie jullie daar

zou komen viseren, je moeder niet aannemelijk heeft gemaakt dat ze geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de nationale autoriteiten in de Russische Federatie.
Uit je verklaringen blijkt ook dat je bij terugkeer naar de Russische Federatie eveneens zal kunnen rekenen op steun vanwege je familie langs moederskant. Je moeder heeft namelijk nog altijd contact met haar familieleden en ook jij belt af en toe met hen. Op geen enkel moment haalde je enige problemen aan met deze familieleden langs moederskant. Sommige van deze familieleden wonen in Tsjetsjenië, maar je zei ook dat de helft in andere delen van de Russische Federatie woont (NPO, p. 6), wat verder bevestigt dat jullie elders in Rusland buiten de Noordelijke Kaukasus kunnen wonen. In het kader van de beslissing van je moeder werd trouwens ook reeds gewezen op het feit dat jullie in het verleden door haar familieleden werden geholpen als jullie problemen hadden."

Waar verzoekster in het verzoekschrift benadrukt dat deze vrees ten aanzien van haar vader en diens familie gebaseerd is op problemen die zij persoonlijk meemaakte, benadrukt de Raad dat dit niet wegneemt dat deze problemen reeds aangehaald en beoordeeld werden in het kader van het verzoek om internationale bescherming van haar moeder. Tevens betoogt verzoekster in dit verband dat zij als minderjarige niet verantwoordelijk kan gehouden worden voor de verklaringen die haar moeder aflegde in het kader van haar verzoek om internationale bescherming. Te dezen oordeelt de Raad dat het verzoek van verzoeksters moeder, gelet op artikel 57/1, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, vermoed wordt ook te zijn ingediend in hoofde van de vergezellende minderjarige en dat verzoeksters moeder verantwoordelijk is voor de verklaringen die zij aflegde en de gevolgen die dit heeft voor haar minderjarig kind. Aangezien het verzoek van verzoeksters moeder ook in haar naam werd ingediend en verzoekster dezelfde problemen aanhaalt als haar moeder in het kader van haar eigen verzoek, kan wel degelijk verwezen worden naar de verklaringen van haar moeder hierover en de reeds gemaakte beoordeling hiervan.

Verder, wat betreft verzoeksters betoog dat uit het feit dat haar moeder nooit de voogdij over haar is verloren niet kan worden afgeleid dat zij geen problemen zal kennen en dat het eerste kind van haar moeder effectief bij de familie van zijn vader opgroeit en zij er geen contact mee heeft, merkt de Raad op dat dit eerste kind van verzoeksters moeder een andere vader heeft en dat het feit dat deze ervoor heeft kunnen zorgen dat hun kind bij de moeder werd weggenomen niets zegt over de persoonlijke situatie van verzoekster en haar vader. Dat verzoekster gedurende tien jaar bij haar moeder in Rusland kon wonen, zonder dat zij de voogdij over haar verloor, is wel degelijk veelzeggend over haar vrees bij haar moeder te worden weggehaald bij terugkeer naar Rusland.

Waar verzoekster in het verzoekschrift verwijst naar algemene informatie over de situatie van vrouwen in Tsjetsjenië, merkt de Raad op dat dit geenszins afdoende is om aan te tonen dat verzoekster een vrees voor vervolging voor haar vader en diens familie koestert, hetgeen *in concreto* dient te worden aangetoond. In deze benadrukt de Raad dat de commissaris-generaal op goede gronden in de eerste plaats vaststelde dat er geen enkele indicatie is dat verzoeksters vader of zijn familie haar bij haar moeder zou weghalen, dat verzoeksters moeder inconsistente verklaringen aflegde over de beweerde problemen met verzoeksters vader en diens familie en dat haar verklaringen niet op een actuele vrees wijzen. De thans aangevoerde algemene informatie doet geen afbreuk aan deze pertinente overwegingen die betrekking hebben op verzoeksters individuele situatie en waaruit, zo weze herhaald, genoegzaam blijkt dat zij geen (actuele) vrees dient te koesteren jegens haar vader en diens familie. Ook het gegeven als zou verzoeksters voorgehouden relaas overeenstemmen met deze informatie doet geen afbreuk aan de pertinente vaststellingen gedaan in het kader van het beschermingsverzoek van haar moeder.

Vervolgens betwist verzoekster in haar verzoekschrift dat zij elders in Rusland, buiten de Noordelijke Kaukasus en in het bijzonder in Rostov aan de Don, op bescherming zou kunnen rekenen en zich aldaar zou kunnen vestigen. Zij verwijst in dit verband naar verschillende internetartikelen waaruit volgens haar blijkt dat er geen hervestigingsalternatieven elders in de Russische Federatie bestaan voor Tsjetsjeense vrouwen die het slachtoffer zijn van familiaal geweld en dat de Russische autoriteiten samenwerken met de Tsjetsjeense om deze vrouwen terug naar hun familie te brengen. De Raad stelt vast dat het merendeel van de door verzoekster aangehaalde internetartikelen betrekking heeft op specifieke voorvallen en onvoldoende informatie geeft over de concrete omstandigheden van deze voorvallen, waardoor niet onverkort kan worden aangenomen dat het een algemeen fenomeen is of dat verzoekster zich in een gelijkaardige situatie bevindt. Wat betreft het artikel van RFE/RL *d.d.* 12 juni 2023, merkt de Raad op dat er in dit geval sprake was van een valse klacht door de familieleden van de betrokken vrouw, waardoor zij door de autoriteiten in Moskou werd opgepakt. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat hiervan in haar geval sprake zou zijn. Voorts, wat betreft het artikel van *The Moscow Times d.d.* 13 februari 2024, stelt de Raad vast dat er in dit geval sprake was van invloed van de familie van het slachtoffer, waarvan *in casu* geen sprake lijkt te zijn. Het artikel van *the Guardian d.d.* 10 juni 2024 beschrijft dan weer een situatie waarin een Tsjetsjeense vrouw werd overgedragen aan haar familie door de politie in Moskou, volgens haar omdat zij een *livestream* startte op sociale media. De Raad benadrukt bovendien dat uit de verklaringen van verzoekster blijkt dat zij op steun kan rekenen van de familie van haar moeder. Verder, wat betreft het artikel van *Meduza d.d.* 22 juni 2022,

stipt de Raad aan dat hier wel in algemene termen het volgende wordt gesteld: "*In the past, these people [who have fled persecution in Chechnya and gone to other parts of the country] wouldn't get caught in Moscow, and if they did get caught, it would be by their relatives," said human rights advocate Svetlana Anokhina. "Whereas now, [security forces from Chechnya and other parts of Russia] work together, because it's clear to everyone that Kadyrov has gotten the go-ahead directly from the Kremlin*." Ook hier wordt nergens verduidelijkt dat dit een algemeen fenomeen is. Tot slot merkt de Raad op dat in één van de door verzoekster geciteerde passages uit het rapport "*Why Are Residents of Russia Asking for Asylum in Europe?*" wel degelijk in algemene termen wordt gesteld dat verhuizen naar een andere regio in Rusland geen nut heeft voor een Tsjetsjeense vrouw die familiaal geweld ontvlucht. In diezelfde passage wordt echter eveneens verduidelijkt dat dit komt omdat deze vrouwen elders vaak onvoldoende zelfredzaam zijn en dat de Tsjetsjeense politie op de hoogte zal gebracht worden van de adreswijziging. *In casu* had verzoekster, samen met haar moeder, reeds haar *propiska* in Rostov aan de Don, waardoor dit op haar niet van toepassing is. Bovendien blijkt uit de verklaringen van verzoeksters moeder geenszins dat zij onvoldoende zelfredzaam was, daar zij in het verleden ook een woonplaats en werk vond in Rostov aan de Don. De Raad voegt nog toe dat, waar verzoekster hekelt dat er zowel bij de beoordeling van het beschermingsverzoek van haar moeder als dat van haarzelf geen informatie wordt gevoegd ter staving van het oordeel dat zij zich elders in Rusland kan vestigen, het aan verzoekster toekomt haar nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken en zij geen informatie bijbrengt die dit oordeel in een ander daglicht plaatst.

Tot slot merkt de Raad nog op dat verzoekster geenszins verduidelijkt waar er in het voormelde geen rekening werd gehouden met haar minderjarigheid of psychologische problemen.

2.3.9. Daarnaast vreest verzoekster dat zij vervolgd zal worden omdat zij verwesterd is en gedwongen zal worden zich te schikken naar de Tsjetsjeense tradities, in eerste instantie door (de familie van) haar vader, maar ook door de ruimere Tsjetsjeense bevolking (in het buitenland).

In het verzoekschrift benadrukt verzoekster dat zij van haar tien tot zestien jaar in België heeft gewoond, een periode in haar leven die haar identiteit op determinerende wijze vormde. Zowel tijdens haar persoonlijk onderhoud als in haar verzoekschrift wijst verzoekster erop dat zij zal worden gedwongen op jonge leeftijd te trouwen en dat de familie van haar vader hier nog steeds mee dreigt. In het verzoekschrift voegt zij hieraan toe dat zij gelooft in de gelijkheid tussen mannen en vrouwen. Eveneens stelt zij dat zij niet langer de islam praktiseert. Deze twee aspecten vertalen zich volgens verzoekster volledig in haar persoonlijkheid en haar uiterlijk, hetgeen geenszins een oppervlakkig aspect is, doch wel het gevolg van haar persoonlijke keuze. Hierbij benadrukt zij, zowel tijdens het persoonlijk onderhoud als in het verzoekschrift, dat zij geen hoofddoek draagt, broeken draagt, make-up gebruikt, muziek maakt, zingt en rapt en verschillende vrienden heeft (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 4, 7-8, 10-11).

De Raad oordeelt dat verzoekster kan worden bijgetreden dat deze vrees betrekking heeft op haar eigen persoonlijkheid en niet als dusdanig werd aangehaald in het kader van het verzoek om internationale bescherming van haar moeder. Dit betreft wel degelijk een eigen feit in haar hoofde, doch niet een eigen feit dat een apart verzoek in haar hoofde rechtvaardigt.

In die zin betreffen de verwijzingen in de bestreden beslissing naar de beoordeling van het beschermingsverzoek van haar moeder geenszins elementen uit deze beoordeling die kunnen worden overgenomen omdat deze beoordeling eveneens ten aanzien van verzoekster geldt omdat dit verzoek in haar naam vermoed werd te zijn ingediend. Dit betreffen eerder vaststellingen die gemaakt werden ten aanzien van haar moeder, die ook beweerde verwesterd te zijn, die naar analogie op verzoekster kunnen worden toegepast, waarna een persoonlijke (gelijkaardige) analyse wordt gemaakt.

In eerste instantie wijst de Raad erop dat verzoekster, die van haar tien tot zestien jaar in België verblijft, nauwelijks enig concreet element aanhaalt die diepgewortelde zaken betreffen die raken aan haar identiteit en aantonen dat zij dermate verwesterd is dat zij zich niet meer zou kunnen schikken naar de Tsjetsjeense gebruiken en normen. Verzoekster verduidelijkt geenszins hoe haar uiterlijk het gevolg is van fundamentele persoonlijke keuzes. Het louter stellen dat zij verschillende vrienden heeft en muziek maakt, zonder meer, kan ook niet gezien worden als diepgewortelde elementen van haar identiteit. Ook wat betreft het feit dat zij de islam niet langer praktiseert, wijzen haar verklaringen niet op dergelijke elementen, te meer daar zij aangeeft soms wel nog te bidden (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 4). Waar zij in het verzoekschrift stelt dat zij niet verder werd bevraagd over bepaalde van de voormelde elementen, stelt de Raad vast dat haar hier wel degelijk vragen over werden gesteld en dat zij ook aan het einde van het persoonlijk onderhoud de mogelijkheid had bepaalde zaken toe te voegen (*ibid*., p. 4, 11). Bovendien benadrukt de Raad dat het verzoekster is die de door haar aangevoerde vrees voor vervolging of ernstige schade dient aannemelijk te maken en het objectieve en ernstige karakter ervan moet aantonen en dat het niet de taak is van de commissaris-generaal, dan wel de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De Raad oordeelt verder dat, indien verzoekster

meent dat zij over een of ander onderwerp nog (bijkomende) inlichtingen heeft, zij dit kon vertellen tijdens het persoonlijk onderhoud of bijkomende schriftelijke verklaringen kon afleggen. Tot slot kan nog worden toegevoegd dat verzoekster ter terechtzitting de mogelijkheid kreeg bijkomende verklaringen af te leggen over haar vermeende verwestering, maar zij niet verder kwam dan het louter herhalen dat zij zich in België kan kleden en gedragen zoals zij zelf wil.

Voorts, wat betreft haar vrees door de familie van haar vader te worden gedwongen jong te huwen, kan gewezen worden op de verklaringen die verzoeksters moeder aflegde in het kader van haar verzoek om internationale bescherming, waarnaar hierboven reeds werd verwezen en waaruit blijkt dat er geen indicaties zijn dat de familie van verzoeksters vader haar op doortastende wijze zal viseren bij terugkeer.

Hoe dan ook moeten Tsjetsjeense vrouwen zich buiten Tsjetsjenië (en de rest van de Noordelijke Kaukasus) niet naar dezelfde traditionele waarden gedragen, zou verzoekster zich, samen met haar moeder, kunnen vestigen in Rostov aan de Don en zou zij aldaar kunnen rekenen op nationale bescherming in geval van eventuele problemen. Wat betreft de door verzoekster in het verzoekschrift aangehaalde algemene informatie om aan te tonen dat de Tsjetsjeense normen en waarden wel worden afgedwongen, merkt de Raad op dat een deel van deze informatie betrekking heeft op de situatie van vrouwen, de invloed van Kadyrov en de reikwijdte van het afdwingen van de Tsjetsjeense tradities in Tsjetsjenië (en de rest van de Noordelijke Kaukasus) zelf en hier aldus niet relevant is. De overige informatie over de extraterritoriale werking van Kadyrov's gewoonterecht buiten de Noordelijke Kaukasus heeft dan weer eerder betrekking op het respecteren van zijn persoonlijkheid en zijn beleid tegen zijn critici. Verder oordeelt de Raad dat uit de door verzoekster aangehaalde artikels over incidenten waarbij Tsjetsjeense vrouwen in het buitenland het slachtoffer werden van geweld vanwege andere Tsjetsjenen blijkt dat er zich uitermate verwerpelijke incidenten voordoen in het buitenland tussen Tsjetsjenen onderling, doch niet dat deze normen algemeen gezien overal (in Rusland en daarbuiten) afgedwongen worden. Daarnaast slaagt verzoekster er niet in aan te tonen dat zij in Rostov aan de Don niet op nationale bescherming zou kunnen rekenen. De door haar in dit verband aangehaalde algemene informatie kan, omwille van de redenen besproken onder punt 2.3.8. van het onderhavig arrest, geen afbreuk doen aan deze vaststelling. Tot slot legt verzoekster een Belgisch pv neer over problemen die haar moeder in België kende met andere Tsjetsjenen en verklaarde zij zelf ook problemen te hebben gekend met andere Tsjetsjenen in het opvangcentrum die ondertussen zijn opgelost (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 10-11). Gelet op het feit dat zij in België problemen kenden, ondanks het feit dat zij andere Tsjetsjenen zoveel mogelijk mijden en deze problemen hier opgelost geraakten, volgt hier volgens verzoekster uit dat de Tsjetsjeense normen door de Tsjetsjeense diaspora overal worden afgedwongen en dat zij hiertegen in België wel bescherming geniet. De Raad stelt vast dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeksters eigen problemen met Tsjetsjenen in België opgelost geraakten door een gesprek met deze mensen (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 11), hetgeen de ernst ervan in zekere mate relativeert. Het incident dat haar moeder meemaakte en waarvan melding wordt gemaakt in één van de neergelegde pv's, betreft ook één jammerlijk voorval en betekent niet dat zij overal onderworpen zullen worden aan de Tsjetsjeense normen. Ook merkt de Raad op dat het feit dat verzoekster in België bescherming zou kunnen krijgen, niet betekent dat zij dit in Rusland, buiten de Noordelijke Kaukasus, niet zou kunnen krijgen.

De Raad stipt nog aan dat verzoekster, mede gelet op het gebrek aan enig psychologisch verslag, geenszins verduidelijkt waarom haar psychologische problemen of haar minderjarigheid tot een andere conclusie hadden moeten leiden. Aldus kan niet aangenomen worden dat hiermee geen rekening werd gehouden.

2.3.10. Verder wordt in de bestreden beslissing met recht ook het volgende geoordeeld:

"*Wat betreft je verklaringen dat je in België veel hobby's en vrienden hebt (NPO, p. 10), kan het volgende worden opgemerkt. Het gegeven dat je vrienden en hobby's hebt in België kan logischerwijze niet worden gelijkgesteld met vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, noch met ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. Niets wijst er namelijk op dat jouw leven, vrijheid of fysieke integriteit in jouw land van herkomst bedreigd zou worden door een vervolgingsactor in de zin van artikel 48/5, §1 van de wet van 15 december 1980.*
Hetzelfde geldt op vlak van de verklaringen van je advocaat dat je psychisch heel kwetsbaar bent en in het verleden psychologische begeleiding kreeg in België (NPO, p. 12). Je vermeldde dit zelf ook niet als reden voor waarom je niet naar de Russische Federatie kan terugkeren."

Verzoekster laat deze overwegingen, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, volledig onverlet zodat ze, bij gebrek aan enig dienstig en concreet verweer, onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.3.11. Tot slot voert verzoekster in het voorliggende verzoekschrift geen concreet verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door haar in de loop van de administratieve

procedure neergelegde en nog niet aan bod gekomen documenten, zijnde *screenshots* van dreigberichten, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden nood aan internationale bescherming. Deze stukken betreffen geen eigen feiten in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet.

2.3.12. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in oud artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet (heden artikel 4, vijfde lid, van de Verordening 2024/1347/EU van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen, en voor de inhoud van de verleende bescherming, tot wijziging van Richtlijn 2003/109/EG van de Raad en tot intrekking van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad (hierna: de Verordening (EU) 2024/1347)).

Verzoekster maakt evenmin aannemelijk dat haar verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de bestreden beslissing geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

2.3.13. Waar verzoekster in haar verzoekschrift verwijst naar oud artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de verzoeker om internationale bescherming in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van oud artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet (*cf.* heden vervat in artikel 4, lid 4, van de Verordening (EU) 2024/1347). Verzoeksters verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.14. Gelet op het geheel van wat voorafgaat besluit de Raad dat verzoekster geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek voor haar rechtvaardigen. Derhalve heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht besloten om met toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet het beschermingsverzoek niet-ontvankelijk te verklaren. Een schending van dit artikel blijkt niet.

Aangezien artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet niet is geschonden, moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 3, 1) en 5) *juncto* 9 van de Verordening (EU) 2024/1347, alsook oud artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 3, 6) *juncto* 15 van de Verordening (EU) 2024/1347. De aangevoerde schendingen van de oude artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet zijn om deze reden niet dienstig.

2.3.15. Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de commissaris-generaal zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster door een gespecialiseerde *protection officer* werd gehoord bij het commissariaat-generaal. Tijdens dit onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en liet zij zich bijstaan door een advocaat, dit alles in de Nederlandse taal die zij aangaf voldoende machtig te zijn (administratief dossier, 'verklaring betreffende procedure'). De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.16. Evenmin ligt een schending van het redelijkheidsbeginsel voor aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.17. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.18. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van oud artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één september tweeduizend zesentwintig door:

V. SERBRUYNS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
K. VERKIMPEN	V. SERBRUYNS